

Monografia Parohiei "Sfânta Cruce", Bacău (Autori: Sem. Alin Herciu și Ciprian Matei):

Introducere

Parohia „Sfânta Cruce” Bacău s-a înființat la scurt timp după căderea comunismului dintr-o necesitate, deoarece numărul credincioșilor fiind foarte mare în Bacău, biserica „Sfântul Nicolae” din centrul orașului a devenit neîncăpătoare. Părintele decan de atunci, Erdeș Ștefan, a luat inițiativa de a transfera credincioși din partea de sud a orașului să participe la sfânta liturghie în mica Biserică „Sfântul Francisc” din cartierul Izvoare unde a fost numit ca paroh Pr Gheorghe Farcaș, de către P.S. Petru Gherghel, episcop de Iași.

La scurt timp au demarat lucrările de proiectare a unei noi biserici în partea de Sud a Bacăului în cartierul U.R.A., proiectant fiind inginer Maica Milia. Autorizația de construcție a bisericii a fost acordată la data de 6 septembrie 1990, iar lucrările la construcția bisericii au fost începute de primul paroh al acestei comunități, Pr. Gheorghe Farcaș, fiind preluate în anul 1996 de următorul paroh, Pr. Eugen Budău, continuate în prezent de către actualul paroh părintele Iosif Comorașu.

Parohia Sfânta Cruce este o comunitate tânără care cuprinde, în cea mai mare parte, credincioși originari din satele foarte religioase din jurul Bacăului. Biserica are următoarele dimensiuni: lungime interior – 54 m; lățime – 24 m; înălțimea turnului – 45 m. Biserica are patru clopote turnate în patru note muzicale (fa, sol, la, si) în greutate de aproape 2.000 kg; cel mai mare are 700 kg. Beneficiarii acestui nou edificiu sunt 1440 de familii, însumând 5292 de credincioși. Hramul bisericii este „Înălțarea Sfintei Cruci”, sărbătoare celebrată în fiecare an la data de 14 septembrie.

Lucrarea e împărțită în trei capitole. În primul capitol tratăm despre premisele care au dus la nevoia construirii unei noi biserici în partea de Sud a orașului Bacău. În capitolul al doilea prezentăm dificultățile întâlnite în construirea bisericii; iar în ultimul capitol prezentăm atât viața religioasă a parohiei „Sfânta Cruce” cât și personalitățile marcante ale acestei parohii.

Ca material pentru această lucrare am avut mărturiile părintelui Eugen Budău (fost paroh) și a domnului Mihai Brandiu, care a asistat și a participat activ la construirea bisericii de la început până în prezent. Ca material auxiliar am folosit cartea Catolicii din Bacău coordonată de domnul Dănuț Doboș.

Nevoia unei noi biserici

1. Premisele formării comunității

Parohia Sfânta Cruce Bacău s-a născut mai mult dintr-o necesitate. Premisele înființării parohiei sunt ambigue, nevoia înființării ei apărând după instaurarea regimului comunist condus de Gherghel Gheorghiu Dej. Regimul comunist a luat mai multe măsuri severe

în România printre care între 1948 și 1958 persecutarea țăranilor, a intelectualilor, dar mai ales a clericilor români după modelul conducerii comuniste a URSS.

Ca un semn al obedienței față de URSS în 1953 se încearcă o colectivizare fără prea mari succese, fiind apoi reluată în 1956 și dusă la îndeplinire în 1962. Condiția țăranilor după colectivizare era grea, mulți dintre ei confruntându-se cu o sărăcie cruntă. Colectivizarea a fost implementată inclusiv satelor din sudul Bacăului: Nicolae Bălcescu, Faraoni, Valea Mare, Gioseni s.a. În schimb situația la orașul Bacău era alta. Ca urmare a colectivizării a creșterii economiei a avut loc o evoluție industrială, construindu-se multe fabrici, creându-se multe locuri de muncă. Viața la oraș era considerabil mai bună față de cea de la sate.

În data de 17 aprilie 1953, Consiliul de Miniștri a Republicii Populare Române a decis înființarea „Atelierului Central de Aviație” în comuna Vasile Roaită, aflată la acea vreme la sud de Bacău. Societatea a avut denumirea de U.R.A., apoi de I.R.A.V., iar din 1991 de „Aerostar S.A.”. Comuna Vasile Roaită este astăzi un cartier al Bacăului denumit U.R.A. La puțin timp s-a deschis și fabrica Letea S.A. în Cartierul Letea la S-E de Bacău.

Aceste fabrici și multe altele mai mici din Bacău, i-au tentat pe oamenii din satele jurul orașului să se stabilească în oraș, unde ar avea un trai mai bun. În acest sens chiar lângă „Atelierul Central de Aviație” s-a deschis Școala de Arte și Meserii „Henri Coandă”. La această școală se pregăteau atât tineri din Bacău, dar mai ales tinerii din satele dinprejurul orașului Bacău. Acești tineri după ce terminau școala erau angajați la „Atelierul Central de Aviație”, iar cei ce se căsătoreau primeau un apartament în blocurile nou construite în jurul uzinei de aviație. Astfel a avut loc un exod al populației rurale. U.R.A. (Uzina română de aviație) avea în anul 1970 aproximativ 15 000 de angajați. La fel numărul angajaților din celelalte fabrici din Bacău era în continuă creștere.

2. Nevoia unei noi biserici

Deși Statul Socialist Român era în continuă dezvoltare, s-a ivit o problemă în ceea ce privește dezvoltarea religioasă. Majoritatea angajaților din aceste fabrici proveneau din satele catolice, și cu toate interdicțiile regimului comunist, mulți își trăiau încă credința cu fervoare. Problema era că în orașul Bacău era doar o singură parohie cu o biserică mică, anume „Sfântul Nicolae” din centrul orașului. Această parohie avea și o filială, biserica „Sfântul Francis de Assisi” din satul Izvoare, la S-E de Bacău, acum cartierul Izvoare. Amândouă Bisericile nu puteau face față numărului de credincioși care le frecventau.

Biserica „Sfântul Nicolae” are 28 de metri lungime și 13 metri lățime, iar cu greu adăpostește 400 de oameni. Cea din Izvoare este și mai mică, și cu toate că i-a fost atașată o construcție metalică (o anexă) aproape la fel de mare ca biserica inițială, tot

nu a putut adăposti toți creștinii care veneau aici la sfânta liturghie. Arhivele parohiei „Sfântul Nicolae” indică la aceea vreme un număr de 7585 de credincioși înscriși (posibil să fi fost mai mulți), din care majoritatea frecventau Biserica. Aceasta cu greu adăpostea 400 de credincioși, iar în duminici și sărbători se celebrau și câte opt Sfinte Liturghii.

Cutremurul din 1977 a provocat daune foarte mari bisericii „Sfântul Nicolae”. Turnul Bisericii s-a separat de nava principală, dar biserica a rămas în picioare, datorită zidurilor foarte groase și rezistente, care în unele locuri ating și un metru grosime. Părintele Andrei, parohul Bisericii „Sfântul Nicolae” a înaintat, în data de 1 august 1977, un memoriu Departamentului cultelor din București, prin care solicita aprobarea pentru construirea casei parohiale și lărgirea Bisericii cu câte 10 metri în ambele părți. Motivul era că însăși credincioșii făceau presiuni, deoarece lăcașul de cult devenise neîncăpător, și se afla în stare gravă după cutremur.

Consiliul Popular Județean Bacău a răspuns negativ la aceste demersuri pe motiv că amplasamentul este în zonă centrală, în cadrul căreia nu se prevede o astfel de dezvoltare. Totuși parohia a primit aprobarea pentru a repara biserica, fără însă a-i modifica dimensiunile inițiale.

Părintele Alexandru Sucecu a făcut recurs, iar într-o notă de protest din 6 octombrie 1978 menționa că li se încalcă libertatea de conștiință a credincioșilor, deoarece nu puteau participa la serviciile religioase în condiții civilizate. Tot în aceeași notă menționează că în 1960 Parohia Bacău a cedat 470 de metri pătrați de teren administrației publice.

Noul paroh, Ștefan Erdeș, a reluat demersurile în 1979 pentru extinderea Bisericii, propunând două variante: extinderea Bisericii actuale; sau o construcție subterană asemenea celei de la Lourdes, respectând la exterior vechea Biserică. Față de cei 120 de metri pătrați actuali, construcția subterană, cu 1200 de metri pătrați ar constitui o soluție salvatoare pentru numărul tot mai mare al credincioșilor. Consiliul Popular Județean Bacău a răspuns cerințelor parohiei, în data de 21 ianuarie 1980, tot negativ, invocând aceleași motiv, neputând fi luată în calcul nici una dintre variante.

Numărul credincioșilor era în continuă creștere, iar recensământul parohiei din Bacău indică următoarele:

anul	familii	credincioși
1979	2500	10 500
1982	2900	10 240
1983	3925	13 840
1993	6809	25 863

Toți acești credincioși frecventau Biserica „Sfântul Nicolae” și „Sfântul Francisc de Assisi” din Bacău. Astfel s-a făcut din ce în ce mai simțită nevoia unei noi Biserici, lucru imposibil datorită regimului comunist.

Construirea noii biserici

1. Primele obstacole

La data de 1 august 1989; Biserica „Sfântul Francisc de Assisi” din Izvoare, filială a Bisericii „Sfântul Nicolae” a fost ridicată la rangul de parohie, paroh fiind numit părintele Gheorghe Farcaș, originar din Valea Mare.

La începutul anului 1990, după căderea regimului comunist, părintele Farcaș a obținut trei loturi de pământ în cartierul U.R.A. de la Consiliul local Bacău, cu scopul de a construi o Biserică. Nu s-a putut apuca imediat de construcție, deoarece nu avea încă autorizație construcție. La scurt timp s-a dat o lege a retrocedării terenurilor, iar foștii proprietari vroiau înapoi loturile pe care urma să se construiască Biserica. Cazul urma să se judece în instanță chiar la sfârșitul verii al aceluiași an. Părintele Farcaș i-a îndemnat pe toți credincioșii de la parohia din Izvoare să se roage pentru a câștiga procesul, iar toată vara a făcut Calea Crucii în acest scop.

La judecarea cazului Instanța a dat câștig de cauză părintelui Farcaș, iar mulți credincioși spun că acest lucru s-a datorat unui miracol. După obținerea terenului, părintele Farcaș a înaintat demersurile pentru a începe construcția noii Biserici.

La scurt timp au demarat lucrările de proiectare a unei noi biserici în partea de sud a orașului Bacău, proiectant fiind inginer Maica Milia. Pentru construirea unei noi biserici a fost necesară o luptă acerbă în vederea obținerii terenului aferent. Luptă a fost dusă între deținătorii aceluși teren și biserică, în instanță. În urma câștigării dreptului de proprietate, de către biserică la data de 06.09.1990, a fost emisă autorizația de construcție a noii biserici, iar lucrările propriu-zise au fost începute și coordonate îndeaproape de primul paroh al acestei comunități, pr. Gheorghe Farcaș, în 1991. Dânsul s-a preocupat permanent și a urmărit modul cum se lucrează angrenând persoane din parohie apte și capabile din punct de vedere fizic. Totodată le-a solicitat un sprijin financiar în limita posibilităților.

2. Construirea noii Bisericii

Imediat după obținerea autorizației s-a trecut efectiv la muncă prin începerea lucrărilor de excavație și degajarea de surplusul de pământ excavat. S-a creat astfel un spațiu la subsol, unde după executarea lucrărilor de fundație s-a putut celebra Sfânta Liturghie în

condiții foarte improprie ani la rând indiferent de condițiile atmosferice. Meritul deosebit în acest sens arătându-l Pr. Gheorghe Farcaș, care ajutat de feciorii de biserică s-au ocupat de pregătirea sonorizării și a altor activități pentru a celebra Sfânta Liturghie. Pr. paroh i-a coordonat foarte bine pe credincioșii Parohiei nou înființate, astfel încât pe rând, în funcție de posibilități, ei participau la muncă pentru a grăbi ridicarea bisericii.

După anii de muncă în care s-a creat un spațiu pentru a se putea celebra sfânta Liturghie, s-a început construcția propriu-zisă la stâlpii de susținere și ridicare a zidurilor exterioare. Deoarece credincioșii parohiei erau foarte mulți și nu mai încăpeau la subsol pentru sfânta Liturghie, treptat s-a amenajat la exterior în Biserică, chiar dacă nu avea acoperișul montat. Într-un spațiu improvizat cu osteneala și ajutorul feciorilor de biserică și a unor credincioși care se ocupau de pregătirea celor necesare pentru celebrări, viața liturgică a căpătat treptat consistență și funcționalitate.

Dificultățile majore întâmpinate în accelerarea lucrărilor de construcție se rezumă în mare parte la insuficiența sumelor necesare procurării la timp a materialelor (acest lucru a întârziat mult lucrările, și dacă azi avem o biserică și tot ce se găsește în interiorul ei se datorează donatorilor), precum și a unor nereguli apărute în lucrările de proiectare.

În anul 1996 a intervenit o schimbare la conducerea parohiei „Sf. Cruce”, deoarece printr-un decret emis de P.S. Petru Gherghel, pr. Farcaș își încheie mandatul de paroh, în locul său fiind numit pr. Eugen Budău, care a preluat dificila misiune de continuare și coordonare a lucrărilor, astfel încât Biserica să prindă contur și să primească personalitatea ei.

Un mare merit al pr. Budău Eugen este și acela că a știut să caute și să atragă diferiți credincioși sau sponsori care să contribuie la dotările necesare unui lăcaș de cult. Astfel pentru a dota biserica cu stațiunile de la calea crucii, a apelat la credincioși, care prin donațiile lor au achitat contravaloarea lucrărilor de execuție, iar numele lor a rămas încrustat pe fiecare stațiune. La fel s-a întâmplat și cu clopotele instalate în turnul bisericii, iar numele celor care au contribuit cu sume mai mari au fost încrustate pe clopote, nume ce rămân în istoria bisericii (Acestea sunt doar câteva donații mai importante. Nu le amintim pe toate, pentru că în mare cam tot ce este în Biserică este din donații).

Pe locul unde actualmente se află Biserica, în anii dinainte de 1990 se afla un teren viran pe creșteau ciulini și măracini. Actualmente pe acest teren se înalță o impunătoare Biserică și casă parohială, precum și un oratoriu la care au demarat lucrările în luna Aprilie 2003, lucrări sponsorizate de o firmă din Italia, prin bunăvoința și rugămintilor surorilor din Congregația Maria Bambina, care vroiau să vină în parohia noastră, să locuiască în oratoriu și să se ocupe, să ajute la activitățile cu copii și tinerii parohiei. Oratoriul a fost consacrat și sfințit la data de 9 aprilie 2005 de către P.S Petru Gherghel. Ceremonie la care au participat numeroși preoți precum și reprezentanți ai firmei care au sponsorizat lucrarea.

Între timp au continuat lucrările și la construirea turnului lateral în care se află clopotele, complet automatizate. Turnul are o înălțime de 45 m plus crucea de 7m ce se află deasupra. Aici un merit deosebit revine societății de construcție aflată sub conducerea domnului Cojan Petru și coordonarea părintelui paroh, Budău Eugen care au depus eforturi susținute pentru aprobarea de către organele abilitate ale statului, a autorizației de construire a unui turn de biserică cu o asemenea înălțime ținând cont de avioanele și elicopterele militare.

În toate lucrările de amenajări și construcții, pr. Budău Eugen s-a consultat cu comitetul bisericesc și credincioșii parohiei, luând deciziile cele mai bune, de exemplu: montarea vitraliilor la geamuri, executarea pavajului curții, construirea unui gard de împrejmuire a bisericii etc.

Luna septembrie 2009 a adus o nouă schimbare în conducerea parohiei astfel că pr. Budău Eugen a fost înlocuit prin decret episcopal de către Pr. Comorașu Iosif căruia îi revine dificila misiune de a efectua unele remedieri la acoperiș și pereții exteriori în vederea pregătirii bisericii pentru a fi sfințită cât mai repede.

Viața religioasă și personalitățile marcante

1. Viața religioasă

Trebuie menționat și faptul că Pr. Farcaș Gheorghe, de la numirea sa ca paroh al Parohiei „Sf. Cruce” Bacău prin harul său de a atrage copii și tinerii spre viața consacrată, a reușit ca un număr mare de copii să aleagă calea seminarului devenind ulterior preoți. Astfel primul preot plecat la seminar sub îndrumarea pr. Farcaș G. și ulterior și a pr. Budău Eugen a fost Brandiu Sorin, celebrând prima sfântă Liturghie în Biserica „Sf. Cruce” în ziua de 05.07 1998. Au urmat apoi alții preoți astfel: în 2002, Pr. Adrian Bârsan și Claudiu Carteș; în 2003 Pr. Ciprian Petre, precum și alții preoți care acum se află în pastorație în diverse parohii din țară sau chiar din alte țări de misiune.

Actualmente, Parohia are zece preoți originari și doisprezece seminariști atât la seminarul diecezan cât și la alte congregații. Are, de asemenea, 1440 de familii, însumând 5292 de credincioși, fiind păstorită actual de către părintele paroh Iosif Comorașu, ajutat de către părintele vicar Vasile Petrișor. Alături de paroh și vicar au fost și preoții profesorii de la Seminarul Liceal (1994-2006), care, odată cu mutarea seminariștilor din clasele IX-XII din Iași la Bacău, i-au ajutat mereu atunci când a avut nevoie (spovezi, liturghii etc.).

2. Preoți păstori

Primul paroh a fost părintele Gheorghe Farcaș (1991-1996). S-a născut la 12 aprilie 1956, la Valea Mare. A urmat Școala Generală din Valea Mare și Școala Profesională de la I.M. Roman, iar în perioada 1973-1983 a urmat cursurile Institutului Teologic „Sf. Iosif” din Iași. A fost hirotonit preot la 29 iunie 1983, după care a activat ca vicar în parohiile Lespezi (1983-1986) și Bacău (1986-1989) și ca paroh în parohiile Izvoare-Bacău (1989-1993), „Sfânta Cruce”(1993-1996), Adjudeni (1996-2003) și Lespezi, din 2003 și până astăzi. Se cuvine menționat faptul că, în 1993, Parohia Izvoare-Bacău a fost divizată între parohiile „Sfântul Niculae” și „Sfânta Cruce” din Bacău. Acum slujește ca paroh la Lespezi, județul Bacău.

Al doilea paroh a fost părintele Eugen Budău (1996-2009), care s-a născut la 6 decembrie 1958, la Horgești. A urmat cursurile Școlii de Cantori și ale Institutului Teologic „Sf. Iosif” din Iași. A fost hirotonit preot în ziua de 29 iunie 1984, activând ca vicar în Parohia Adjudeni (1984-1986) și paroh la Vizantea și Lovrin – Timiș (1986-1991). În 1991 a fost numit prefect de studii la Institutul Teologic romano-catolic „Sf. Iosif” din Iași, din 1993 al Seminarului „Sfântul Iosif” din Bacău, iar la 1 iulie 1996, paroh la Parohia „Sfânta Cruce” – Bacău până în septembrie 2009 când a fost transferat în Italia.

Actualul paroh este părintele Pr. Iosif Comorașu (din septembrie 2009). El s-a născut la 16 septembrie 1959 în Prăjești, jud. Bacău. A fost hirotonit preot la Iași, la data de 29 iunie 1986. În perioada 1 august 1986 - 30 martie 1990 a fost vicar la Parohia „Sfânta Cruce” Bacău. În perioada 1 aprilie 1990 - 12 iunie 1996 a fost vicar la Parohia Iași și administrator al Episcopiei Romano-Catolice Iași. La 1 septembrie 2009 a fost numit paroh al Parohiei „Sf. Cruce”, Bacău.

Primul vicar a fost Pr. Lucian Simon (1999-2002), născut la data de 11.12.1973, Lespezi, jud. Bacău. A fost hirotonit la data de 29.06.1999, în Iași; iar adresa actuală este Calea Moldovei, 233, Bacău, unde activează ca econom la Colegiul Catolic „Sfântul Iosif” din Bacău din 2004. Al doilea vicar a fost Pr. Sorin Bereș (2002-2004), născut la data de 25.03.1975, Ploscuțeni. A fost hirotonit la data de 29.06.1999, în Iași, adresa actuală este în comuna Răcăciuni, județul Bacău, Gheorghe Doja, unde slujește ca paroh din anul 2004. Al trilea vicar a fost părintele Cristinel Alecu (2004-2007), născut la data de 07.02.1977, Gheorghe Doja, jud Bacău. A fost hirotonit la data de 29.06.2004, în Iași. Adresa sa actuală este în comuna Gârleni, județul Bacău, la Lespezi, unde activează ca vicar.

Actualul vicar este părintele Vasile Petrișor (din 2007). El s-a născut la data de 11 ianuarie 1982, la Izvoarele, Iași. A intrat în Seminarul mic din Bacău în anul 1996, iar în anul 2000 a făcut trecerea la Institutul Teologic „Sf. Iosif” din Iași, unde a urmat studiile filozofice și teologice. A fost hirotonit preot în anul 2007, în Catedrala „Adormirea Maicii Domnului” din Iași de către episcopul Petru Gherghel. La 1 august 2007 a fost numit vicar parohial la Parohia „Sf. Cruce”.

3. Preoții originari și personalități marcante

Primul preot originar din parohia „Sfânta Cruce” Bacău este Sorin Brandiu. El s-a născut la data de 14.04.1973, Bacău; a fost hirotonit la data de 24.06.1998, în Iași, iar actualmente activează în Germania. Următorul în ordine cronologică este părintele Adrian Bârsan. S-a născut la data de 04. 12.1977, Bacău, a fost hirotonit la data de 29.06.2002, în Iași, iar acum activează în Italia. Al treilea preot originar este Carteș Claudiu-Cătălin, născut la data de 19.06.1978, Bacău, fiind hirotonit la data de 29.06.2002, în Iași. Acum slujește ca secretar la nuțiatuura apostolică din Coasta de Fildeș. Următorul este părintele Ciprian Petre, născut la data de 26.04.1978, Bacău, a fost hirotonit la data de 24.06.2003, în Iași, iar acum activează în Italia. Al cincilea preot este Iulian-Claudiu Petrea (OFMConv), născut la data de 02.11.1978, Bacău, hirotonit la data de 24.06.2006, în Roman, iar acum slujește în comunitatea franciscană din Huși. Următorul este părintele Felix Roca, născut la data de 26.04.1980, Bacău. A fost hirotonit la data de 29.06.2006, în Iași, iar acum activează ca vicar la parohia Sfânta Tereza din Iași.

Al șaptelea este părintele Benchea Marian, născut la data de 15.09.1981, Bacău; a fost hirotonit la data de 29.06.2007, în Iași împreună cu Claudiu Budău și Cristian Pișta tot de la „Sfânta Cruce”. Părintele Benchea Marian activează ca vicar la parohia din Valea Seacă, părintele Claudiu Budău (născut la data de 16.03.1982, Bacău) activează ca vicar la parohia „Sfântul Anton” din Iasi, iar părintele Cristian Pișta (născut la data de 20.04.1981, Bacău), este misionar în Kenya. Ultimul preot originar (al zecelea) este Ciprian Laslău, născut la data de 03.07.1981, Bacău. A fost hirotonit la data de 24.06.2008, în Iași. Acum activează ca vicar la parohia din Dărmănești, județul Bacău.

4. Maria Bambina

Congregația a fost înființată în 1832, la Lovere (Italia), de către Bartolomea Capitanio. Cariată congregație este: „O manifestare a dragostei Mântuitorului Isus, care se face cunoscut, deschizându-se cu milă la durerile omenești; atenție în mod special față de tineri, indiferent de condiția socială, mai ales față de săraci, abandonati și dezorientati, față de bolnavi, bătrâni, și față de cei care nu cunosc Evanghelia”.

Prezența surorilor în Parohia „Sfânta Cruce”, Bacău, a început odată cu activitatea de vară a GREF-ului (Grup Recreativ Estival–Formativ) din 1999, la cererea părintelui Paroh Eugen Budău, pentru ca, ocupându-se de copii și de educarea lor, să poată oferi o experiență estivală diferită. Legată de această activitate, s-a continuat cu formarea animatorilor, care veneau lunar la Faraoni, și cu organizarea catehezei săptămânale a adolescenților.

În toamna anului 2000 s-a început activitatea „școală după școală” pentru unii copiii mai nevoiași și defavorizați. Anul 2002 este semnificativ, deoarece a dat startul construcției Oratoriului, loc și ambient potrivit pentru activitățile educative, formative și spirituale. Deja în 2004, în luna septembrie, surorile s-au mutat în apartamentul special amenajat pentru locuința lor, în interiorul Oratoriului, continuând cateheza într-un mod mai sistematizat pentru copii și organizând momente de formare pentru tinerii animatori parohiali.

Pe 9 aprilie 2005 a avut loc binecuvântarea și deschiderea oficială a Oratoriului „Maria Bambina”, iar pe 24 septembrie 2005 a fost înființată comunitatea surorilor, alcătuită din 4 surori care s-au implicat în toate activitățile parohiale, îndeosebi, cu o directă colaborare cu preoții comunității, în organizarea și primirea grupurilor ce beneficiau direct de noul ambient formativ pentru diversele activități specifice diferitelor grupuri, într-ajutorarea unor familii cu dificultăți materiale și diverse probleme, vizite la domiciliu a bolnavilor și persoanelor bătrâne și singure etc.

Surorile coordonează: catehezele cu copiii; vizitele la domiciliul persoanelor bătrâne, bolnave sau singure; organizarea pe timpul vacanței de vară a diferitelor campusuri, (GREF) pentru copii, adolescenți și tineri. Deasemi îi asistă și îi animă pe copii în momentele de destindere și joacă la Oratoriu.

5. Seminarul la Bacău

Odată cu evenimentele din 1989, lucrurile au luat o întorsătură fericită pentru evoluția Bisericii locale, implicit pentru cea a Seminarului diecezan. S-a putut constata o adevărată explozie de vocații, lucru constatat și o dată cu redeschiderea cu generozitate a porților Seminarului liceal. Clădirea de pe Copou s-a dovedit astfel insuficientă pentru un număr așa de mare de candidați, ea trebuind să adăpostească atât pe studenți cât și pe elevii de la liceul seminarial. În ultimii ani, până la mutarea Seminarului Liceal la Bacău, în 1994, elevii trebuiau să facă zilnic drumul dintre clădirea de pe Copou, unde dormeau și luau masa, spre clădirea de lângă episcopie, unde se desfășurau orele de curs, și invers.

Seminarului Mic s-a mutat la Bacău începând cu anul școlar 1994-1995. Seminarul a fost mutat în primul rând din cauza curenților existente în formarea seminariștilor de la liceu, curențe cauzate de coexistența studenților și elevilor, deci a unor persoane între care existau diferențe mari de vârstă, sub același acoperiș. De asemenea, tipurile de pregătire erau total diferite, atât pe plan intelectual cât și spiritual. Nu trebuia neglijat nici faptul că majoritatea catolicilor din Moldova erau și sunt încă concentrați în jurul localității Bacău. Și, nu putea fi negat nici faptul, evident de altfel, că spațiul era insuficient la lași pentru un număr așa de mare de studenți și elevi.

Toate aceste premise au condus la concluzia firească că educația și formarea elevilor de la Seminarul Liceal ar fi fost mult mai adecvată și mai eficientă dacă aceștia

ar fi fost separați de studenți. Episcopul actual de Iași, Monsenior Petru Gherghel, a discutat această problemă cu cei în drept, în special cu profesorii din Seminar, și a hotărât mutarea Seminarului Mic la Bacău, unde funcționa deja Liceul Catolic.

Responsabil de conducerea Seminarului Teologic Liceal Catolic „Sf. Iosif” – Bacău a fost numit Pr. Anton Săbăoanu, născut la 26 septembrie 1958, originar din Butea (Iași), care era și director al Liceului Catolic. Cât privește formalitățile necesare transferului Seminarului Liceal de la Iași la Bacău, acestea au fost făcute fără probleme, în timp util. Pentru obținerea tuturor aprobărilor necesare, nu a fost neglijabilă colaborarea Inspectoratelor Școlare din județele Iași și Bacău, care au dovedit deschidere și sensibilitate față de prezența Seminarului Liceal la Bacău. Deoarece nu exista un spațiu propriu, s-au amenajat spații de cazare și cursuri la Grupul Școlar de Chimie Bacău și la Grupul Școlar „H. Coandă” – Bacău. Au început anul școlar 1994-1995 la Seminarul Liceal 195 elevi, împărțiți astfel: două clase a XII-a, două clase a XI-a, o clasă a X-a, o clasă a IX-a, profilul claselor fiind de istorie - științe sociale.

Seminariștii participau la serviciile divine în biserica „Sfânta Cruce” deoarece căminul nu dispunea de un spațiu suficient de mare pentru celebrarea Sfintei Liturghii pentru toți seminariștii, iar biserica „Sfânta Cruce” era cea mai aproape de căminul Herni Coandă. Atât timp cât seminariștii au participat la Liturghie la biserica parohială, ei au animat liturghiile, în special pe cele de duminică. În fiecare an de Crăciun au organizat concerte de colinde în biserică iar credincioșii parohiei au rămas plăcut impresionați. Seminariștii au participat la viața religioasă a parohiei din 1994 până în 2006, când s-au mutat în noul sediu din Calea Moldovei, unde dispun de un spațiu suficient care răspunde tuturor nevoilor formării.

CONCLUZIE

O parohie relativ nouă, cu o istorie scurtă și cu multe probleme întâlnite în construirea ei. Aceasta este parohia „Sfânta Cruce” Bacău. O parohie construită într-un oraș mic, cu din ce în ce mai mulți credincioși catolici care se mutau din sate la oraș. Numărul lor sporea, iar biserica „Sfântul Nicolae” din centrul orașului nu mai făcea față, și nu reușea să mai cuprindă un număr așa de mare de credincioși.

Pe terenul obținut cu greu, în 1991 s-a început construirea unei noi biserici. O biserică care astăzi se înalță triumfător deasupra blocurilor din jurul ei, iar clopotele din turn, care se aud în fiecare zi, îi îndeamnă pe credincioși la rugăciune și îi cheamă să participe la liturghia care se celebrează în Biserică.

Deoarece este o comunitate foarte tânără, nu are tradiții sau obiceiuri speciale legate de sărbători, și nici nu a avut parte de evenimente deosebite. În schimb parohia a avut, și are, parte de vocații la sfânta preoție și la viața consacrată. Deși parohia nu pare se să deosebească cu nimic de celelalte parohii, fostul părinte paroh, Eugen Budău, a avut

un merit deosebit în promovarea parohiei. El a compus și a înregistrat multe cântece atât religioase cât și liturgice. El a lansat viața religioasă atât a parohiei cât și a diecezei prin cântările sale de care majoritatea credincioșilor sunt plăcut impresionați.